עין משפמ נר מצוה

> רגל הוה וטומאת עם הארץ. דלאו לדוקי דדרך אשתו להראות דם: כשהרה שוינהו רבנן. ברגל. אבל לדוקי דסתמא בועל נדה הוא נהי נמי דטומאת עם הארץ ליכא טומאת בועל נדה איכא: ויאסף וגו'. בפלגש בגבעה כתיב ומיניה שמעינן בכל זמן שישראל נאספים למקום אחד קרי להו חברים ורגל היינו

אסיפה: בותנר' בית שמאי מעהריו. בדם עובדת כוכבים אע"ג דברוקה ובמימי רגליה מודו דחכמים גזרו עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אפי׳ הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו בה רבנן למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן: ודם טוהר של מלורעת. ואע"ג דמעיינות מלורעת כגון רוקה ומימי רגליה הוי אב הטומאה כדאמר בהמפלח ולעיל דף כח:) לוכרי לרבות מלורע שמעיינותיו טמאים כשל זב דכתיב ביה⁰ וכי ירוח הזב בטהור אפילו הכי דם טוהר שלה טהור דלאו מעיין הוא דדומיא דרוק בעינן שמתעגל ויולא כדאמרינן בפ"ב (לעיל דף יט:) גבי דם הירוק: וב"ה אומרים כרוקה וכמימי רגליה. שמטמאין לחין ואין מטמאין יבשין גבי דם עובדת כוכבים מטמח מדרבנו שגזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם והך היכרא הוא דעבוד בה דאילו דישראלית מטמא לח ויבש ודעובדת כוכבי׳ לח ולא יבש כרוקה וכמימי רגליה דאמר לקמן בפרק דם הנדהש דאין מטמאין יבשין ודם טוהר של מצורעת נמי אע"ג דדם לאו מעיין הוא דין מעיין אית ליה דרחמנא רבייה כדאמר בגמרא (ע"ב]: דם היולדת. שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה: בית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה. מטמא לח ואינו מטמא יבש והכי תני לה בהדים בתוספתם דעדיותי דגדה כל זמן שלא טבלה הרי היא בנדתה לכל דבריה הלכך רוקה ומימי רגליה בטומאתן ולקמן בפרק דם הנדה (נו.) ילפינן מקראי דאין רוק של זב מטמא יבש ודמה נמי אף על גב דדם טוהר הוא לבית שמאי כדאמר בגמרא [לה:] דביומי תליא רחמנא והא מלו ומשום מעיין נמי ליכא לטמויי דהא אין מתעגל ויולא אפילו הכי

רבנן גזור עליה הואיל וטמאה היא גזרה לאחר ז' אטו תוך ז' ומיהו לא גזור עליה שיטמא לח ויבש כלפני ז' דעבוד בה היכרא דלידעו דטומאתה מדרבנן ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים. ואע"ג דגבי דם עובדת כוכבים לא אמרי בית שמאי הכי אלא מטהרי לגמרי והיינו טעמא כדאמר בגמרא משום דחיישינן דלמא אתי לחלק בשל תורה ולמימר מטמא לח ולא יבש התם הוא דכל טומאת עובד כוכבים דרבנן כדי שלא יהו ישראל רגילין אללן במשכב זכורם וכיון דטמאו מגען ורוקן ומימי רגליהן ואיכא הרחקה טובא הלכך טהרו את דמה לגמרי להיכרא דלידעו דטומאת רוקה ומימי רגליה דרבנן דלא נשרוף תרומה עלייהו ולא חלקו בדמה דילמא אתי לחלק בשל תורה אבל

הכא אין כאן מדרבנן אלא דם לבדו שהוא דם טוהר הלכך גזור ושיור בה להיכרא דליכא למיחש דלמא אתי לחלוקי בשל תורה דהכל יודעין דכיון דעברו ימי לידתה דדם טוהר הוא: ובים הלל אומרים מטמא לה ויבש. דטומאתן מן התורה כל זמן שלא טבלה דקסברי [לקמן לה:] ביומי וטבילה חלא רחמנא: גבל' גורו עליהן שיהו כובין לכל דבריהן. משום שלא יהא חינוק ישראל רגיל אללו במשכב זכור: עשיתו כשל סורה. דכיון דליכא היכרא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים: ליטמא לה ולא יבש. כדקאמריתו: חלקת בשל סורה. אתי לחלק בדם ישראלית שהוא של תורה ולמימר דמטמא לח ולא יבש הילכך שיירוה ולא גזור בה שום טומאה כי היכי דניהוי היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה: אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי. דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמית להו בעובדת כוכבים עשיתו כשל תורה דקיי"ל בפ' דם הנדה (לקמן דף נד:) רוקו וניעו מטמאין לחין ולא יבשין ונעביד היכרא ברוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לטהרן לגמרי: דם לגבי רוק לא שכיח חשיב ליה: זובו. של עובד כוכבים: עמה אפילו לביח שמאי. דמקילי בדם האשה בזוב של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים במגע: **הריו טהור אפילו לבים הלל.** עבדי ביה היכרא דלידעו דטומאת עובדי כוכבים דרבנן דב״ה נמי היכרא בעו כדאמרינן בדם העובדת כוכבים (3 ברוקה ובמימי רגליה ולא טמאוהו לח ויבש כישראלית וגבי זב דגבי ישראל נמי כל טומאומיו לחין ולא יבשין אי לא מטהרי חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: **קריו הלוי במעשה.** אין קרי בא אלא ע"י חימום: **עובדם**

לא טביל היה טמא מטעם מגעו דהא מוקי ליה בכותי ערום והא דנקט ודרם ולא נקט ונגע משום דמתניתין איירי בתחתונו ואין להקשות ולוקמה בדלא טבל וכגון שיש דבר מפסיק בין בגדי חבר לרגליו של כותי דהא ע"כ איצטריך לאוקמי בטבל כי היכי דליהוי

ומה הרויח במה שקדם אצל אשתו והם אם בועל נדה הוא נטמא הוא ובגדיו כנושה רוקו של זב והי משום לינורא דעם הארץ לא נטמא אלא הבגד לחוד משום משקה שמטמה כלי מדרבנן : דיבומא דח

ולא יבש חילקת בשל תורה. אע"ג דדם יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי ב"ש דמטמא לח ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [טמא] מן התורה אבל עובדת כוכבים שעשאוה כנדה שהרי הם כזבין אם נחלק בדמה אתי לחלק בשל ישראל ודם טהרה של מצורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו בה כיון דכבר טבלה ודם טהור הוא:

וזובן ממא דעבדי היכרא בקריו. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקו דעם הארץ פרק קמא דשבת (טו:) כל שכן בזובו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שורפין משום דאית ביה דררא דטומאה דאורייתא אם הוא זב או בועל נדה אבל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא:

ספק ספקא דאי לא טבל מה לי בועל בקרוב מה לי ברחוק וכן משמע בפרק (ג) ד' דמסכת טהרות דתנן הגנבים שנכנסו בבית אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים ומה הם מטמאין הליי ופייד מהלי איטורי מילה הלי ד: מילל משכבות ומושבות וכלי חרם מיומיה מהלי שלר אנות במוקף למיד פתיל טהורים ואם יש הלי יופיה מהלי שלר אנות ליה משום לינורא דעם הארן פירוש

עמהם עובד כוכבי׳ או אשה הכל טמאין משמע דאין עם הארץ עושה משכב ומושב ואין מטמא בהיסט והא דקתני (שם פ״ח מ״ה) הדר עם עם הארץ בחלר ושכח כלים בחצר אפי׳ חביות המוקפות למיד פתיל הרי אלו טמאין היינו משום אשתו וכן הא דתנן בתוספתא דחגיגה (פ"ג) ספק רשות עם הארץ מדרסו והיסטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה היינו נמי משום חששא דאשתו ומיירי ההיא דטהרות נמי לתרומה והא דבגדי עם הארץ מדרם נמי לפרושים היינו משום דחיישינן שמא ישבה עליהם אשתו נדה והר"ר משה מפונטיי"ז היה מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארץ כזב ואינו מטמא אלא משום בגדיו שישבה עליהן אשתו נדה והרי הוא נושא את המדרס ולינורא שלו טמא לפי שנגעה בשפתיו ולא משום מעיין ולא נראה דאם כן למה ליה למימר לעיל אי משום טומחת עם החרך הח טביל ליה דכיון דעל כרחך איירי בערום כדפי' לעיל אפילו אי לא טביל ליה לא מטמא כיון שפירש מן המדרס כדתנא בתורת כהנים שהבאתי לעיל ועוד גבי לדוקי דהכא דפריך תיפוק

בד א מיי' פי"א מהל' מעמאי משכב ומושב מטמחי משכב ומושב הל"ט: בה ב מיי' פ"ב מהל' מטמחי משכב ומושב הל' י ופ"ה שם הלכה ה:

בו ג מיי שם פ״ה הל״ב: בו ד מיי שם פ״ב הל״א [ופ״ו מהל׳ איסורי ביאה ה"ון: בח ה מיי' פ"ב מהלי

מטמאי משכב ומושב

הנונחלה הלכה יו: הטומחה הנכה זו. ל ט מיי׳ פ״ה מהל׳ שאר אבות הטומאה הל׳ טו: לא י מיי׳ שם הלכה יו:

תום' הרא"ש

קרויו טהור אפילו לב״ה עבוד רבנן היכירא דלא לישרף עליה תרומה י יקדשים. והא דאמרינז פ״ק ישבת על ששה ספיקות דשבת על ששה ספיקות שורפים את התרומה וקא חשיב ספק מי רגלי אדם לאו משום שמא של עובד כוכבים הם אלא משום של ע״ה אע״פ שהחמירו ע״ה אע״פ שהחמירו בעובד כוכבים יותר מע״ה לענין משכב ומושב והיסט לא החמירו בו לשרוף . תרומה על טומאתו וקשה תרומה על טומאתו וקשה מהא דאמרינן בת"כ בני ישראל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין בזיבה ואע"פ שאינן . מטמאין בזיבה טמאין בזב ישורפיז עליהז את התרומה וצ"ל דשוב החמירו עליהן וצ"ל דשוב החמירו עליהן לשרוף: קרויו דתלי במעשה לא גזרו ביה רבנן. דכיון דאפשר למנוע עצמו שלא יבא לידי קרי חשיב כלא שכיח: ל) חגינה כו.. ב) עדיות פ"ה מ) מגיאל, ג) [עדיות פ״ה מ״ד לקמן לה:], ד) [ל״ל דברו], ס) [ל״ל ואמרתס], ו) שבת פג., ז) נעי׳ תוס׳ סוכה כח: ד"ה לרבות ותום׳ סנהדרין ל בספרים ישנים, [עירובין סג: וש"נ], מקואות פ"ח מ"ד, (1) [(1) (1) (2) [(30]), (3) [(30]), (4) [(30]), (5) [(30]), (7) [

תורה אור השלם

מ״ה באורך,

אָל הָעִיר בְּאִישׁ יִשְׂרָאֵל הָעִיר בְּאִישׁ יִשְׂרָאֵל הָעִיר בְּאִישׁ אָחָד הָבַרִים: שופטיי בַּרָבִים: שופטיי 2. וְבֵּוֹיִם: שוֹפּטּים כּיִּא 2. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל וְאֲמֵרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ בִּי יִהְיֶה זְב מִבְּשָׁרוֹ זוֹבוֹ ויקרא טו ב טמא הוא:

הגהות הב"ח

(h) גמ' וטמאה מדרכק: (ב) רש"י ד"ה קריו עסור וכו' בדם העובדת כוכבים כרוקה וכמימי רגליה: (ג) תד"ה (בדף הקודם) ותיפוק וכו' וכן משמע נפ׳ שביעי [מ״ר] דמם' מהרות:

גליון הש"ם

מתני' כרוקה וכו'. ע"ל נו ע"ב מדקה מנין העובדי כוכנים: גמ' ואין העובדי בוכנים משמאין בויבה. עי" נ"ב כ ע"ח חנ"ה ועונד כוכבים:

הגהות הגר"א

[א] גם' דלא לשרוף עליה מה וקדשים נמחק. ונ"ב דלא לחייב עליה על טומאת מקדש וקדשיו:

מוסף רש"י

ריאסף כל איש ישראל רגר׳. בפלגש בגבעה כחיב, שנאספו כל ישראל בגבעה (חגיגה כו.). הכתוב עשאן כולן חברים. ורגל שעת אסיפה הוא (שם).

רגל הוה מאומומאת עם הארץ ברגל כמהרה שוינהו רבנן דכתיב יויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים הכתוב עשאן כולן חברים: כותני' ידם עובדת כוכבים ודם מהרה של מצורעת ב"ש ממהרים ובית הלל אומרים ∞כרוקה וכמימי רגליה ידם היולדת שלא מבלה ב"ש אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים ימממא לח ויבש יומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש: ולית להו לב"ש סברבר אל בני ישראל גבוי ושראל יואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב יבני סואמרת ישראל מממאין בזיבה °ואין "העובדי כוכבים מטמאין בזיבה האבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם אמרי לך ב"ש ₪ (ההוא בזכרים איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליממא לח ויבש עשיתו כשל תורה ליממי לח ולא ליממי יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמה מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולשמויי לדמה רוקה ומימי רגליה דשכיחי גזרו בהו רבנן דמה ∞דלא שכיחא לא גזרו ביה רבגן אמר רבא יזובו ממא אפילו לב"ש יקריו מהור אפילו לב"ה זובו ממא אפילו לב"ש דהא אָיכא למעבד היכרא בקריו קריו מהור אפִי׳ לב"ה "עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי או דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד היכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו דלא תלי במעשה גזרו ביה רבנן קריו דתלי במעשה לא גזרו ביה רבגן לימא מסייע ליה ישעובדת כוכבים שפלמה שכבת זרע מישראל ממאה יובת ישראל שפלמה שכבת זרע מן העובד כוכבי' מהורה מאי לאו מהורה גמורה לא מהורה מדאורייתא 🕫 ממאה מדרבנן ת"ש נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל ממאה בכל מקום ואפי'

כוכבים שפלטה כו' טמאה. השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא בה טומאה כבהמה דעלמא: טהורה. הטיפה שאלא קריו טהור: